

Timár Ilona bucsuzója

Endrőd, 1910 ápril 2.

Dallama: „Bár közel, vagy távol az . . .”

Mint tavasz szép reggelét
Dicsérő beszédet,
Ugy hallják az emberek
A huszonhat évet,
Elméjük önkénytelen
Annyi rózsát képzél,
Telve szinpompával és
Illattárral, mézzel.

Mosolyt kelt, ha gyermekéj
Mondja e szót: „régén . . .”
Pedig aig több idős
Az én száz emlékem,
Mert huszonhét évemet,
Nem érhettem még el,
Mikor sirba hervadok
Gyászszal s dicsőséggel.

Tíz éves házas vagyok,
Nem is voltam gyermek,
Mint boldog s mint bus anyát
Olyan rég ismernek,
Mint boldog s mint bus anyát.
Mert van két családom:
E földön két gyermekem
S négy a másvilágon.

Bus anyák, kik sirba tért
Gyermekeket sirattok,
Oh nézzétek! Nincsen ok
Bánkódni miattok,
Én is sirtam s most tudom,
Utolsó órámon,
Az a szörnyű gyász, mikor
Az élöket számon.

Szánom őket szívemért,
Mint nagy veszteséget,
Mert magamnak küldtem az
Ég honába négyet,
Kiket aig dajkártam,
Ötleinek, szeretneik,
S kikért fáradtam híven,
Oh jaj! elfelednek.

A részvét s elismerés
Száz virága rajtam,
Mert gyászal, de még nagyobb
Dicsőséggel halltam,
Hosszu élet nem örül
Annyi tisztelőnek,
Mit egy kedves, tiszta szív
Ily korán szerez meg.

Viszonzás e tisztelet,
Mert én is megadtam,
Akarva egy fűszál sem
Hajlott meg alattam,
Volt, hogy vértett a szívem,
Voltam gyöngye, fáradt,
De szememből s ajkamról
A szívesség áradt.

Voltam sokszor hervadó,
Szinte roskadoztam,
De miattam nem busult
A ház elhagyottan,
Nem is mertem hinni, hogy
Egykor ennyit érek:
Kicsiny, gyöngy volt a test,
De erős a lélek.

Párom úgy választja el,
Fejő rózsaképen,
Ott lettem nyíló virág
Szíve kiskertjében,
Jóságából nyert s-ive n
Először bizalmat,
Látva, mily nagyon s-e-ai,
Több lettem magamnak.

Majd nektek, szép magzatim,
Lettem olyan drága,
Megnevelte szívemet
Éltem boldogsága
S a szülői fájdalom,
— Békén túrt kerestem —
Melyért hittem, mennyiben is
Erdemet szereztem.

Nem voltak cselédeim,
Mert szemök sugára
Ugy esett rám, boldogan,
Mint a jó anyára;
Nem volt szomszéd, ismerős,
Édes megszórtan,
Mint testvérünk jöttek és
Én is úgy fogadtam.

S mikor annyi hü rokon,
Kiváltképp családom
Halványan nézett reám,
A halálos ágyon,
Mikor néma kinban ott
Reszkettek felettem,
Elrémülten, látva, hogy
Milyen drága lettem.

„Jaj, mi lesz most!?” kérdezik.
Mert amerre néznek,
Mindenütt száz hila van
Két kis gyöngye kéznek:
„Jaj, mi lesz most!?” kérdezik
Szülők, hitves s árvák,
Mig ajkam gyöngéd szavát
Mindhíába várják.

Óh édes szeretteim!
A gyászt busan nézem,
De erős várat hagyok
Örökségül, készen
Én építettem fel azt,
Sok nyugalmam árán
S nem győz ellenség soha
„A szeretet várán.”

Bármerre forduljatok,
Mindenütt találok
Vigasztalót: itt rokont,
Ott egy jóbarátot,
Majd enyhíti jó szavok
Ezt a nagy siralmat
S mindenütt lesz gyámola
Árva, két fiannak.

S nem elmúlás a halál,
S él az a jó Isten,
Aki könyörgésemért
Eljön, hogy segítsen,
És a hit szent aijtán
A mennyégbe látok
Árváim, hol boldogan
Vár szelid anyátok.

Négy hónapi hervadást
Nagy kínok követték,
Négy hétig fojton gyötört
A kinos betegség,
Egy hét nagy gyötorelem
Hozta életem végét,
Válnom kell s így mondom el
Ajkam végbeszédét:

Timár Gergely hitvesem,
Van virágos kerted,
De a legszebb rózsátot
Halálnak neveltem,
Leszakasztva itt hagyok
Két kicsiny virágot,
Legyen bennök örömed
És vigasztalásod.

Szeresd őket értem is,
Mert van jószág, hűség,
Hogyha földvidül az ég,
Éltek földértsek,
Kik árva nemcsak karra,
Szívbe is fogadnak,
De édesanyát sohasem
Találsz két fiadnak.

Az mindenkinek csupán
Egy jut a világon,
Ki mindent örökre ad
S vissza mitse várjon,
Kéretlen adja, miért
Kétszer sir az árva
S magzatiért gondol oly
Busap a halálra.

S szívem nagy hűségeért
Még csak arra kérék,
Imánkban találkozzunk:
Lélekkel a lélek.
Légy boldog, csak gondoldj rám
Gy ngéd érzellemmel
S ohajts együtt álmolni
Egykor hü szívemmel.

Gergely s András két fiam,
Két árva galambom!
Ki szói már hozzátok, mint
Én, oly édes hangon?
Ki örül, mint én a két
Csicsergő madártnak,
Jaj, lehulltak rólatok
Az anyai szárnnyak.

Sohsem lesztek, mint nekem,
Többé olyan drágák,
Felejtétek szívetek
Elszállt boldogságát,
Felejtétek engem is,
Inkább megtagadjon
Árva szívetek, minthogy
Értem megszakadjon.

Isten nagy jósága ad
Szívemnek bizalmat,
Ha könyörgök érteket,
Hiszem, hogy meghallgat
S én azt kérem, viruljon
Két kedves virágom
S újra megismerjétek
Boldog másvilágon.

Timár István jó atyám!
Az idő közelget,
Hogy fizesse a hála
Adóját a gyermek
S irántam jószágodat
Ime, elfelejttem,
Ezt a gondos két kezét
Sir ölébe rejttem.

Vaszkó Mária anyám,
Jaj, hogy bírod ezt meg?
Örömed virágait
Kell most megfelezned.
Istent kérem, ő legyen
Megvigasztalástok
S a remény, hogy egykoron
Mennyben újra láttok.

Timár Anna, jöjj te most
Édes, jó testvérem,
Már egyetlen szép remény
A szülők szívében.
Nézz rájuk helyettem is
Hűséges szemekkel
Áldlak Timár Pál férjged —
És két gyermekeddel.

Timár Erzsébet, fogadd,
Bánatos anyósom,
Hálám szavát, mellyel a
Jóságért adozom,
Majd elmondom érte is
Könyörgő imámat
S megenyhül jó szíveden
Az özvegyi bánat.

Timár Imre, hitvesem
Egyetlen testvére,
Élj anyád s öt gyermeked
Szíve öröme, Hunya Eleonóra
Boldogan viruljon,
Béke legyen társatok
Itt s majd túl a síron.

Férjem kimult testvére
Gyermekei, jertek,
A szenvedők békeben
Tűnjék a keservet,
Kettőnek jó hitvese
Sok örömet lásson
S teljesüljön rajtatok
Szívüől jött áldásom.

Timár Etel, jó atyám
Egyetlen testvére,
Könyörgésemért vigaszt
Nyerjen bus szívére,
Még békeséges napok
Hosszu számát lássa
S boldogság utja legyen
Földről távozása.

Jöjj Julius Veronika,
Anyám féltestvére,
Ejts egy részvétkönyvet e
Gyászos szemföldétre,
Híven érő szívedet
Szeretettel áldom.
S Kaimár Bálint férjgeddel
Boldog légy, kívánom.

Férjemnek nagybátyjai
S az összes nagynénék
Vegyétek meghült ajkaim
Ez áldó beszédét,

Párjaikkal éljenek
Még boldog időket
S egykor Isten jósága
Vigye mennybe őket.

Hornok Jánosnak, szíves
jó keresztatyámnak
E végső érzelmeim
Minden jót kívánnak.
Gubucz Mária kedves
Keresztanyám véle
Éljen békén s lelkek is
Jusson majd az égbe.

Balog István szeretett,
Jó keresztkomámról
Emlékezem, ki e bus
Hirt ott hallja távol,
Timár Etelkája és
Két szép magzatával
Sok jót kívánok nekik
Ajkam végszavával.

Négy kedves bérmakomám
S négy komaasszonyomtól
Veszek búcsut, mielőrt
Testem sirba indul.
Velők bérmagyermekim,
Imamba foglallak,
Földön áldást nyerjétek
S mennyben szent jutalmat.

Olvasós-hívek, egy-egy
Szívüől jött imával
Segítetek engemet
A mennyégbe átal,
A lellem hálás leszen
S Szüzanyánk kegyelme
Titeket is elvezet
Egykor a mennyekbe.

Megbecsült cselédeim!
Mélto hálaképen
Buzgó szívvel kérjétek
Boldogságot nekem,
Mint lellem érzelme is
Hü leszen hozzátok
S leessden az Isten szent
Áldását reátok.

Rokonok, szomszédaim
S akik megjelentek,
Köszönöm jószágokat,
Mennyben sem feledlek,
Kik békén megférnek itt,
Boldog szívvel várják
Hogy egymást a mennyben majd
Ujra feltalálják.

Még csak egy szót, hitvesem,
Egy az óhajtásunk,
Hogy bus napjaink után
Békességet lássunk,
Kérd Istent s megadja, mert
Nagy az ő hatalma.
Boldogság legyen hozzám
Hűséged jutalma.

Gyermekeim, nem szoktatok
Még a szenvedéshez,
De míg sírtok, tudom, a
Szívetek enyém lesz,
Ha majd elhallgattatok,
Ha majd elfeledtek,
Csak akkor nyugszom meg én,
Hogy már nem szenvedtek.

Óh én édes Jézusom,
Tekintsd a siralmat,
Melyre párom s gyermekeim
Ily korán maradnak,
A gyászt, mely holtomig
Gyötört értök engem,
Adj jutalmat, áldjalak
Szüz anyáddal mennyben.

Most a sirba indulok,
Meg van vetve ágyam,
Legyen édes álmom a
Szent kereszt árnyában,
Mig egykor boldog szívem
Uj életre ébred
S mindörökre áldalak
Édes Jézus, Téged.

Amen.